

[Holger Eriksen.]

rådet stadig får den besluttende myndighed, medens administrationen lægges ind under magistraten. Derved vil det arbejde, som det enkelte byrådsmedlem skal udføre, blive reduceret meget stærkt, og det vil igen blive overkommeligt at være byrådsmedlem.

Man kan så spørge, om det ikke er udtryk for en reduktion af de folkevalgte repræsentanters indflydelse; men jeg mener, svaret må blive, at det er lige det modsatte, der sker. Trods alt var det alligevel begrænset, hvilken kontrol de forskellige udvalg kunne føre med de enkelte administrationsgrene. Nu derimod — hvis forslaget vedtages — kommer hele ansvaret for administrationen til at hvile hos magistraten, altså hos borgmesteren og rådmændene. Men da de selv er folkevalgte, må de stå til ansvar overfor kommunalrepræsentationen, der således gennem dem opnår en effektiv kontrol med administrationen, samtidig med at de enkelte byrådsmedlemmers arbejde reduceres meget stærkt.

Hvis det kommunale folkestyre ikke skal blive en karikatur, og hvis man stadigvæk ønsker, at det skal være de dygtigste mænd og kvinder, der vælges ind i kommunalrådene, er det nødvendigt, at der skabes mulighed for en sådan ordning i de byer, der har en størrelse, som gør det påkrævet.

Hvad angår forslaget om ændringer i reglerne for tilsynet med de kommunale havne, er det vist nødvendigt, at man i et udvalg ser lidt nærmere derpå. Som det er nu, skal havneudvalgene inden den 1. februar fremsende budget for det kommende finansår. Nu vil man yderligere påbyde, at der samtidig dermed skal fremsendes en budgetteret status pr. regnskabsårets begyndelse, og det er havneudvalgene meget imod, fordi de gør gældende, at en sådan skønnet status ingenting er værd; man kan jo ikke f. eks. i januar måned vide, om der bliver store isvanskeligheder, der eventuelt medfører, at de pågældende havnes indtjeningsmuligheder helt ophører i den periode, som man således forlanger, der skal skønnes over. Derfor siger man fra havnenes side, at de omkostninger, det vil medføre at udarbejde en sådan skønnet status, slet ikke svarer til værdien af selve denne status.

Jeg mener også, det vil være nødvendigt i et udvalg at se på bestemmelsen om, at havnearealer ikke må udlejes på mere end 10 år uden samtykke fra ministeren for offentlige arbejder. Man gør gældende, at udlejningen som regel omfatter en læn-

gere periode, og derfor vil bestemmelsen betyde, at man praktisk talt i alle tilfælde skal spørge ministeriet, før man foretager en udlejning — og det er man fra havnenes side ikke glad for.

Den nye bestemmelse om administrativ ordning af henlæggelse af dele af købstadkommuner til sognekommuner — en bestemmelse, der svarer til, hvad der i forvejen er gældende for henlæggelse af dele af landkommuner til købstadkommuner — kan jeg anbefale.

Finn Poulsen: De bestemmelser i de to foreliggende lovforslag, der for købstadkommunernes vedkommende tager sigte på havnenes styrelse, for landkommunernes vedkommende tager sigte på henførelse af købstadarealer til landkommunernes arealer, skal jeg ikke opholde mig særligt ved. De problemer, der muligvis kan opstå i forbindelse dermed, kan vel passende drøftes i et udvalg.

Som den ærede ordfører for socialdemokratiet sagde, er det først og fremmest de foreslåede bestemmelser om vederlag til kommunalrådsmedlemmer og til rådmænd, der tiltrækker sig opmærksomhed, og det er naturligt. Det, der sker her, er, at man bryder med et meget gammelt princip i dansk kommunalt selvstyre. Det har jo været sådan hidtil, at forholdet mellem kommunalrådsmedlemmerne og befolkningen udelukkende har bygget på tillid. Dette hverv har været betragtet som et borgerligt ombud, og når man ser på de praktiske resultater af denne ordning, der nu har virket i en meget, meget lang periode, må man erkende, at det virkelig har været en fortræffelig ordning. Nu kan det selvfølgelig ikke bestrides, at udviklingen skrider frem, og at der kan opstå problemer med hensyn til ændringer i denne ordning, men man må dog have den indstilling, at der skal en stærk, ja, jeg vil sige en meget, meget stærk begrundelse til, for at man kan bryde med det gamle princip. Og det er et meget afgørende brud, der her er tale om.

Hvad er begrundelsen for dette brud? Ja, begrundelsen er jo altså den, at dette, at hvervene er vederlagsfri, bevirker, at personer, der iøvrigt er egnede og interesserede, bliver afskåret fra at deltage i det kommunale arbejde. Og det er naturligvis uheldigt, hvis det er rigtigt. Jeg tror dog, at dette argument i høj grad er teoretisk. Jeg vil ikke bestride, at der kan forekomme enkelte tilfælde, hvor sådanne vanskeligheder kan opstå; men den langt overvejende regel er, at når det virkelig er interesserede og egnede